

[Jesper Simonsen.]

Straffebestemmelsen i flere Henseender er højst uheldig, og Livet har belært os om, at den er overflødig, for saa vidt som Livet ikke gør Brug af den mere, selv om den staar i Straffeloven. Derfor vilde jeg finde det rimeligt og naturligt, at man nu helt lod den udgaa af Straffeloven.

Under Nr. 129 foreslaas der en Ændring i § 229 gaaende ud paa at foreskrive Straf ogsaa for den Person, der yder Betaling for Utugt med en Person af samme Køn. Man har undertiden hørt — jeg tror ogsaa, at det ærede Medlem Hr. Pürschel berørte den Tanke —, at dette forsvares med, at en Person ikke ved at lokke med Penge skulde kunne bringe unge Mennesker paa Afveje og lokke dem til en Usædelighed af denne unaturlige Art. Men dør vil jeg dog gøre opmærksom paa, at til Værn for de unge Mennesker har vi jo ret kraftige Straffebestemmelser i andre Paragraffer. De unge Mennesker er jo værnet fuldt ud i andre Bestemmelser i Sædelighedskapitlet mod Attentater fra ældre Personer, der har en saadan abnorm Seksualdrift, saa for at værne de unge Mennesker behøver vi ikke denne Straffebestemmelse. Det drejer sig altsaa om Forholdet mellem voksne Personer, og hvis man dør tror, at det arter sig saaledes i det praktiske Liv, at det er den, der kommer med Pengene, som fører andre paa Afveje, tager man jo ganske fejl. Det gaar netop ganske omvendt, at de Personer, som er sunket saa dybt, at de vil gøre sig en Indtægt af at indlade sig i et saadant Forhold, netop er dem, der udbyder sig, og undertiden paa en højst kraftig Maade, overfor de stakkels Mennesker, som har en Svaghed i denne Retning. Vi ved jo ogsaa, at de Personer, der paa den Maade vil gøre sig en Forretning af dette unaturlige Forhold, meget ofte, naar de har lokket andre ind i det, benytter de andres vanskelige Stilling til Pengeafpresning, og hvis de nu tilmed for dette Forehavende kunde faa den Støtte i Straffeloven, at den arme, abnorme Person ved, at hvis han for at værne sig mod Pengeafpresserne og deres Trusler og Forfølgelser gaar til Myndighederne, er han selv hjemfalden til Straf, gør vi det jo vanskeligt for ham at værne sig mod Pengeafpresserne og i tilsvarende Grad let for dem at benytte et saadant Forhold til Pengeafpresning. Jeg tror derfor, hvis man vil modarbejde hele dette Forhold paa den stærkest mulige Maade, at man netop ikke skal vedtage dette Ændringsforslag, men nøjes med de kraftige Straffebestemmelser, som værner Ungdommen

mod den Slags Attentater — og i Retning af at give et saadant kraftigt Værn for de unge skal jeg yde meget villig Støtte paa alle Punkter, hvor man viser, der kan være Rimelighed eller Trang til det —, og saa i øvrigt straffe den Person, der gør sig Forretning af at indlade sig i et saadant utugtigt Forhold, paa samme Maade som vi jo gør det efter den bestaaende Straffelovgivning. Hvis man indskrænker sig dertil, opnaar man det mest mulige, man kan opnaa ved Straffebestemmelser paa dette Omraade, og det vidtgaaende Skridt, man tilsigter her, vil efter min Mening kun gøre Skade.

Et Mindretal foreslaar endvidere under Ændringsforslag Nr. 135 til § 237 en Skærpelse af Straf for den Moder, der dræber sit Barn under eller straks efter Fødselen. Ændringsforslaget er stillet af det ærede Medlem Hr. Pürschel og Fru Hauschultz. Det er jo en almindelig Opfattelse, at de Straffebestemmelser, man har haft for dette Forhold, har været saa haarde, at de har bragt Nævningerne til i større Omfang, end man finder rimeligt, at frifinde; af Hensyn dertil har man jo lempet Straffen, og derved er man utvivlsomt ogsaa i Overensstemmelse med almindelig Retsopfattelse, thi det er ubestrideligt, at Nævningerne netop giver Udtryk, og vel ogsaa giver et klart Udtryk, for den almindelige Retsopfattelse paa dette Omraade. Hvis man nu gaar til den foreslaaede Skærpelse af Straffen, saa vil man jo netop komme tilbage til det, som man har villet modvirke ved Ændringerne, saaledes som de er foreslaaet i selve Straffelovforslaget, og jeg kan derfor ikke se, at der er nogen Grund til at gøre denne Ændring i Straffelovforslaget, og maa fraraade det.

Man har endvidere fra et Mindretals Side stillet Forslag om, at den mulige Straffrihed for det saakaldte Medlidenhedsdrab bortfalder. Jeg skal dog her gøre opmærksom paa, at saaledes som Straffelovforslaget er formet, er Muligheden for at fritage for Straf for et Medlidenhedsdrab jo egentlig ringe, Adgangen til at fritage for Straf er snævert begrænset. Det skal for det første dreje sig om en haabløst syg, det er et objektivt Moment, som skal være til Stede. Dernæst skal Drabet være begaaet for at udfri den paagældende haabløst syge fra svære, uafvendelige Lidelser. Det er altsaa ikke nok, at der er svære Lidelser til Stede, men Lidelserne skal være uafvendelige; for saa vidt de ved de Mildnelsermidler, man har, kan afvendes, kan man ikke opnaa nogen Begunstigelse, nogen Straffrihed, naar man gør Ende paa Lidelserne. Naar